

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 3-A DIN POST

(a Sfintei Cruci)

**SF. CUV. NICHITA MĂRTURISITORUL
ȘI ILIRIE**

În sens laic, crucea este semn geometric, obiect, cuvânt, gest, semn de orientare la răspântie de drumuri. În sens duhovnicesc, Crucea devine semn sfânt, obiect sfânt, cuvânt sfânt, gest sfânt sau semn de orientare duhovnicească (calea Crucii).

Crucea în înțelesul laic a existat dinainte de Întruparea Mântuitorului Hristos la mai multe popoare. Ea a fost cunoscută și folosită anterior erei creștine. Spre exemplu, romanii o foloseau ca obiect de tortură și osândă la moarte, era unealtă a pedepsei de ocară pentru robi și pentru cei lipsiți de drepturi cetățenești.

Pentru cei care nu L-au cunoscut pe Dumnezeu prin Iisus Hristos, Fiul Său, atitudinea păgână față de Cruce se manifestă și astăzi. Mântuitorul Hristos îi previne pe ucenicii Săi: „Fiindcă nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi, pentru aceasta vă urăște pe voi lumea... Vă vor scoate pe voi din sinagogi și va veni vremea când tot cel ce vă va ucide va crede că aduce închinare lui Dumnezeu” (Ioan 15, 19; 16, 2). Pentru aceștia, batjocurile și ocările la adresa celor care sunt următori ai lui Hristos reprezintă o atitudine normală.

De la Mântuitorul Hristos, Crucea devine semnul distinctiv al Bisericii, al creștinismului. Creștinii ortodocși și romano-catolici au crucea în înțelesurile de semn, obiect, cuvânt și gest sfânt, pe când creștinii protestanți au doar un singur înțeles, acela de semn specific.

În Vechiul Testament întâlnim prefigurări ale Sfintei Cruci: altarele de jertfă în general (altarul lui Avraam în special), binecuvântarea lui Iacob (Facere 18, 5), gestul lui Moise în lupta cu amaleciții (Ieșire 17, 9-16), șarpele de aramă (Numeri 21, 8-9), semnul cu sânge de pe ușile caselor evreilor din Egipt sau cel de pe fruntea lor din viziunea lui Iezechiel (Iezechiel 9, 4).

În Noul Testament, Sfânta Cruce este altarul jertfei Mântuitorului.

Jertfa pe Cruce este punctul culminant

PRIN CRUCE OMUL A FOST READUS ÎN CER

Duminica a 3-a din Postul Paștelui este închinată Sfintei Cruci și a fost așezată la mijlocul postului pentru a-i întări pe credincioși duhovnicește în călătoria lor spre Înviere. Sfânta Evanghelie începe cu chemarea Mântuitorului la lepădarea de sine și la urmarea Crucii Sale. De fapt, toate duminicile sunt ale Crucii și Învierii, deoarece Crucea însăși aparține duminicii. Este parte intrinsecă a ei, după cuvântul imnic: „Învierea lui Hristos văzând să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus... Crucii Tale ne închinăm Hristoase și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim”.

al învățaturii și al iubirii Sale: „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi” (Ioan 15, 13). Mântuitorul Hristos și Crucea Sa pecetluiesc înțelesul suprem al jertfei. El este Jertfitor (aduce, oferă jertfa), Jertfă (Cel ce Se jertfește) și Primitor (destinatarul jertfei): „Căci Tu ești Cel ce aduci și Cel ce Te aduci, Cel ce primești și Cel ce Te împarți Hristoase Dumnezeu nostru” (Rugăciunea Heruvicului).

A-și lua cineva crucea, așa cum i se adresează Mântuitorul prin Evanghelia de astăzi în mod expres și explicit fiecăruia dintre noi, nu înseamnă altceva decât propunerea și chemarea de a deveni noi

Biserica, adică mireasă a lui Hristos. Acest statut sublim și această chemare nemai-întâlnită le aflăm numai în creștinism, adică omul să fie în principiu și să devină în fapt mireasa lui Dumnezeu. Dacă Geneza ni-L descoperă pe Dumnezeu drept Creatorul nostru și pe noi, oamenii, drept creația Sa, cununa creației Sale, Evanghelia ni-L revelează pe Dumnezeu Mire și pe noi, oamenii, mireasa Sa. Locul întâlnirii dintre Mire și mireasă este Crucea, care este pecetea iubirii reciproce.

Ce taină adâncă și sublimă este aceasta, pe care din păcate unii, care nu cinstesc pe Maica Domnului, Sfânta Cruce și pe sfinți, n-au înțeles-o! Biserica este o împreună-

viețuire a lui Dumnezeu, Care ca Mire a înfipt primul crucea iubirii în istorie, și a oamenilor care l-au urmat, lepădându-se de sinea păcătoasă. Creștinul este mireasa care vine în întâmpinarea Mirelui, care urmează Mirelui. Această „mireasă” este chemată în Evanghelia de astăzi să se lepede de sine.

Dumnezeu Tatăl încredințează Fiului întregul neam omenesc, iar Fiul Îi dăruiește Tatălui neamul omenesc înnoit după chipul și asemănarea Sfintei Treimi, adică încreștinat prin jertfa Crucii și a Învierii. De aceea pentru noi, creștinii ortodocși, Crucea este semnul invocării sau binecuvântării Sfintei Treimi în orice act de cult public sau particular.

Prin mucenicia morții pe Cruce, Hristos Cel Răstignit l-a izbăvit pe omul omorât de păcat. Așa cum spune un frumos tropar din imnologia Bisericii, „prin mâncare a scos vrăjmașul pe Adam din Rai; iar prin lemnul Crucii a adus Hristos într-însul pe tâlharul”. Neascultarea l-a izgonit pe Adam din Raiul desfătării. Ascultarea, credința și acceptarea tâlharului împreună-răstignit cu Hristos au făcut din acesta cel dintâi locuitor al Raiului. Apostolul Pavel le scrie filipenilor că Hristos

S-a făcut ascultător până la moartea pe cruce. Astfel l-a readus pe om la frumusețea de la începutul zidirii, la starea adevăratei odihne și libertăți anterioare căderii, prin împăcarea noastră cu Tatăl Ceresc.

Jertfa Dumnezeului-Om pe cruce a fost, pentru întreaga omenire și pentru fiecare om în parte, expresia dragostei Sale neasemănate și pline de măreție.

Crucea era unealtă a infamiei, dar prin Cel Răstignit a devenit simbol al smereniei. La Betleem și pe Golgota vedem suprema smerenie a Dumnezeirii. Pomul Raiului și gustarea din rodul său oprit a arătat măsura egoismului la care ajunge omul prin neascultare. Lemnul Crucii descoperă în chip pilduitor măsura smereniei lui Iisus. Crucea devine „indicator” pe calea spre cetatea viitoare, Ierusalimul cel de Sus, și ne învață că nu avem aici cetate stătătoare, ci suntem venetici, trecători, musafiri găzduiți. Suntem chemați să străbătem marea acestei vieți tot pe cruce, fără întristare, cu răbdare și nădejde. Viața capătă sens când își cunoaște menirea ei îndumnezeitoare, se răstignește și înviază împreună cu Cel Răstignit și înviat, se smerește, suferă și nădăjduiește.

Pe Cruce, Hristos S-a arătat a fi singurul, adevăratul Făcător de bine, Mântuitorul și Izbăvitorul a toată lumea. Pare înfrânt, dar e biruitor. Pare a fi pierdut totul, dar în final câștigă. A surpat desăvârșit stăpânirea morții. Prin moartea Sa a biruit moartea. A stricat urzelile diavolului, cursele lui măiestrite, meșteșugurile, șiretlucurile dibace, tirania sa asupra celor amăgiți. De aceea, diavolul se îngrozește de Sfânta Cruce, nu poate să o rabde, nu cutează a o privi. Iată de ce purtăm crucea și ne închinăm cu semnul Sfintei Crucii, ca să stăm împotriva lucrărilor diavolești.

Pe cruce, Hristos a pățimit ca om. Cel ne-pățimitor după firea Sa dumnezeiască a rămas neatins. A îngăduit ca firea Sa omenească să pătimească pentru noi, cei pătimiși. Hristos a suferit durerea și agonia crucii doar ca om. A pățimit pentru noi în chip real, și nu în aparență. Fiindcă atât de mult ne-a iubit, încât a pățimit cu firea Sa omenească - supusă celei dumnezeiești. A pățimit ca să ne dăruiască nepățimirea. A murit ca noi să trăim, a murit ca noi să fim readuși în cer! ❖

Părintele Diacon Cristian Filiuță

SFÂNTUL CUVIOS GRIGORIE SINAITUL, DASCĂL AL ISIHASMULUI

Sfântul Grigorie Sinaitul a fost un călugăr isihast, duhovnic și teolog care a trăit între anii 1265 și 1346, remarcându-se ca practicant și teoretician al isihasmului și al rugăciunii lui Iisus în Athos. Biserica Ortodoxă Română îl prăznuiește la 6 aprilie.

S-a născut în jurul anului 1265 la Kukulos, lângă Clazomene, în vestul Asiei Mici. Se știe că prin anul 1292 este prins de turci și dus la Laodiceea, de unde este răscumpărat. Pleacă în insula Cipru, unde pășește pe prima treaptă a monahismului, fiind făcut rasofo. Mai târziu Grigorie ajunge la Mănăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai. Îndeplinește, printre altele, ascultări precum bucătar, brutar și copist. Pleacă mai apoi la Ierusalim și de acolo în Creta, unde învață practica isihastă a rugăciunii inimii de la un călugăr Arsenie.

Pe la începutul secolului al XIV-lea îl aflăm pe Sfântul Grigorie din nou la Athos, la schitul Magula, în apropiere de Mănăstirea Filotheu. Se așează în cele din urmă într-o chilie singuratică, un loc de isihie, petrecând timpul în tăcere, muncă și rostirea neîncetată a rugăciunii lui Iisus. La fel ca Sfântul Grigorie Palama, a ajutat la consacrarea Muntelui Athos ca centru al isihasmului, și întemeiază mai multe chilii în Athos, și, mai târziu, patru mănăstiri în Tracia.

Când turcii otomani și-au început raidurile în zonă, în deceniul al treilea al sec.

al XIV-lea, Sfântul Grigorie s-ar fi refugiat mai întâi la Salonic, iar de acolo în Bulgaria, unde a întemeiat o mănăstire în ținuturile sălbătice din Paroria, în munții Stranta, pe coasta occidentală a Mării Negre, unde ar fi trecut la Domnul pe 27 noiembrie 1346.

În acest munte sălbatic și retras, Sfântul Grigorie Sinaitul a adunat mulți monahi în jurul său, a zidit două mănăstiri, și a făcut din acest loc pustiu, un loc sfânt de „doxologie și laudă neîncetată a lui Dumnezeu”, ajutând nu numai pe monahii

aduși din Athos să înainteze în viața de rugăciune, ci preschimbând pe toți cei ce veneau acolo și îmblânzind chiar pe cei ce se obișnuiseră cu o viață de hoții și de ucideri.

În zidirea mănăstirii lui și în puțința de a se statornici în Paroria până la moarte, el s-a bucurat de sprijinul și de protecția țarului Ion Alexandru, care a nimicit bandele de tâlhari din împrejurimi. S-a afirmat că obștea de la Paroria a servit ca o punte între lumea greacă și slavă. Oameni precum Sfântul Teodosie de Târnovo sau patriarhul Eftimie al Bulgariei, ulterior factorii marii renașteri a monahismului contemplativ din întregul creștinism slav al Evului Mediu, au fost monahi la Paroria și, cei mai mulți, ucenici nemijlociți ai Sfântului Grigorie Sinaitul.

Mișcarea de la Paroria, și în general mișcarea isihastă, a avut un rol important și în cele două state românești ce s-au format tocmai în această perioadă a secolului XIV și asupra Bisericii Ortodoxe Române și a mănăstirilor românești care iau ființă într-un mod organizat tocmai acum. Se cunoaște corespondența dintre Sfântul Eftimie, patriarh al Bulgariei și Sfântul Nicodim, egumenul mănăstirii Tismana.

Iar în secolul al XVIII-lea, Starețul Vasile de la Poiana Mărului, dar și Cuviosul Paisie de la Neamț au reînnoit practica rugăciunii lui Iisus pe baza scrierilor Sfântului Grigorie Sinaitul. ❖

SPERANȚĂ PENTRU DEMNITATE ȘI VIAȚĂ

Am importat în ultimele două decenii obiceiuri și tradiții, multe dintre ele străine de spiritul românesc și unele chiar de o morală îndoielnică.

Cu toate acestea, conașionalii noștri, plini de îndrăzneală, dar animați de bunul-simț al românului, au adoptat de câțiva ani „Marșul pentru Viață”

Luna martie 2016 a fost dedicată în România și Republica Moldova celebrării și protejării vieții umane în toate stadiile ei de dezvoltare. Tema din acest an a fost „Pentru viață, pentru femeie, pentru familie”.

„Marșul pentru Viață” este un eveniment internațional anual care are ca scop conștientizarea opiniei publice cu privire la faptul că primul drept al omului este dreptul la viață și că societatea poate face mai mult pentru femeile în criză de sarcină, care vor să aleagă viața pentru copilul lor. Marșuri pentru viață sunt organizate de la Washington DC și San Francisco, până la Lima, în Peru sau Melbourne, Australia, trecând prin Paris, Zurich, Praga și Roma.

La Washington marșul are loc în jurul datei de 22 ianuarie, uneori pe un ger cumplit, ca o rememorare a deciziilor Curții Supreme a SUA din 22 ianuarie 1973, care au legiferat liberalizarea avortului la cerere pentru orice motiv și pe toată durata sarcinii în SUA. La Lima, capitala statului Peru, unde majoritatea populației este declarat pro-viață, Marșul adună anual sute de mii de participanți, în 2016 circa 750.000.

În România, participarea la Marșul pentru Viață a crescut simțitor de la un an la altul, de la doar câteva orașe organizatoare, anul acesta la 110 orașe din România și 20 din Republica Moldova. Au participat aproximativ 70.000 de persoane.

Intenția organizatorilor români nu este de a lupta pentru interzicerea avortului, așa cum a fost de multe ori acuzată în mod tendențios Asociația „Studenți pentru Viață”, și de a suprima astfel un „drept al femeii” de a dispune de corpul ei, ci acela de a apăra viața pruncului nenăscut, oferind în același timp protecție și sprijin femeii însărcinate ce se află în punctul unei decizii radicale de a-și refuza, ei și copilului ei-, dreptul la darul lui Dumnezeu și la împlinirea personală. Căci un avort te face mama unui copil mort, refuzat

vieții, și nu o femeie neînsărcinată, liberă.

Dacă astăzi România este mai săracă, dacă viitorul economic al României, ca și a altor țări chiar dezvoltate din spațiul occidental, este unul sumbru, începe să ne îngrijoreze șocul demografic pe care îl are avortul, mai ales după 1990, în paralel cu părăsirea țării în mod preponderent de tineri și familii tinere, care pot aduce pe lume și îngrijii copii. Să amintim doar că peste două-trei decenii forța de muncă din România nu va mai putea susține traiul decent al celor de vârstă a treia, și, la fel de grav, populația țării va fi din ce în ce mai îmbătrânită și mai puțină.

Se încearcă, mai ales în perioadele electorale, să se susțină nașterea și creșterea de prunci, care de altfel a devenit o problemă națională serioasă, cu grave implicații sociale-economice. Dar această susținere este numai materială, extrem de importantă de altfel, vitală în multe cazuri. Cu toate acestea, întâi de toate trebuie stăvilită o mentalitate și repusă familia pe temelia ei sfântă și imuabilă, așa cum mii de ani poporul român a făcut-o.

Impresionant și demn de amintit, este că, la marșul de anul acesta au venit mulți tineri, studenți și chiar liceeni, familii cu mulți copii, mame tinere cu prunci în brațe sau în cărucior. Demonstrații au pornit de la Piața Unirii pe un traseu ce a ieșit în bulevardul Dimitrie Cantemir și a avut ca punct final Parcul Tineretului, lângă Liceul Gheorghe

Șincai. Ne-am bucurat să recunoaștem printre participanți multe personalități dintre amintim pe Virgiliu Gheorghe și Liana Stanciu. Finalul traseului a fost marcat de un concert, la care au participat Paula Seling și Vlad Miriță. Să spunem că acest marș a fost sprijinit și de asociațiile de tineri și studenți ortodocși, și toate acțiunile pro-familie și pro-viață desfășurate în această lună au avut binecuvântarea și sprijinul Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române.

Așadar un marș al speranței, dător de speranță, căci la el au participat foarte mulți tineri, familii tinere, cu copii, arătând că familia și viața adevărată nu pot fi împlinite decât în familiile în care darul sfânt al lui Dumnezeu, copii, sunt aduși cum se cuvine pe lume. Spunea un tânăr, cadru didactic, că până nu a avut proprii copii nu a învățat atât de multe și valoroase lucruri cum l-au învățat copiii lui, sau mai bine zis creșterea unui copil, răbdarea, responsabilitatea, asumarea.

La acest marș au fost prezenți și tineri din parohia noastră, alături de doamna Penea Magdalena, coordonatoarea sectorului tineret din biserica Șerban Vodă, care de câțiva ani buni nu lipsește de la acest marș. Iar fotografiile ce însoțesc acest articol îi aparțin Cristinei Nichituș-Roncea și lui Marian Stoenică, cel care cu dăruire și profesionalism ne oferă fotografiile din momente importante ale activităților din parohia noastră. La acest marș a avut-o alături pe soția sa, Cristina, profesoară, și pe micuța Nectaria, unul din copii pe care, cu drag, i-am văzut crescând prin curtea bisericii.

Acești tineri sunt speranța noastră, și nădăduim că societatea noastră are resurse să schimbe în primul rând mentalitatea ce subrezește familia și să apere cel puțin la fel de mult drepturile pruncilor nenăscuți pe cât astăzi sunt apărute „drepturile” femeii de a decide dacă aduce sau nu pe lume darul lui Dumnezeu. ♦

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 3-10 APRILIE 2016

ZIUA

ORA

SLUJBE/activități

Duminică 3 aprilie

08⁰⁰-12⁰⁰

Duminica a 3-a din Post (a Sfintei Cruci) - Utrenia, Sf. Liturghie

Miercuri 6 aprilie

07³⁰-09³⁰

Sfânta Liturghie a Darurilor înainte sfințite

17⁰⁰-19⁰⁰

Sfântul Maslu

Vineri 8 aprilie

07³⁰-09³⁰

Sfânta Liturghie a Darurilor înainte sfințite

17⁰⁰-19⁰⁰

Pavercernița Mare, Acatist

Sâmbătă 9 aprilie

07³⁰-09³⁰

Sfânta Liturghie, Pomenirea morților cu citirea sărindarelor

17⁰⁰-18⁰⁰

Pavercernița Mare

Duminică 10 aprilie

08⁰⁰-12⁰⁰

Duminica a 4-a din Post (a Sf. Cuv. Ioan Scărarul) - Utrenia, Sf. Liturghie

CUM NE PREGĂTIM

PENTRU SPOVEDANIE ȘI ÎMPĂRTĂȘANIE?

Este vremea acum să ne îndeletnicim și cu pregătirea definitivă pentru pocăință și spovedanie. Pocăința dimpreună cu spovedania sunt inima pregătirii pentru împărtășire. Nevoințele premergătoare slujesc drept pregătire pentru ele, iar Sfânta Împărtășanie încununează și desăvârșește totul. Fără adevărată pocăință și mărturisire nevoințele rămân neroditoare, iar Sfânta Împărtășanie nu va fi spre tămăduirea sufletului și trupului. Să intrăm, deci, în noi înșine și să ne îndeletnicim cu aceasta așa cum trebuie.

Mărturisirea păcatelor nu ridică mari greutatea atunci când omul reușește să aibă stăpânire de sine și să ia hotărârea de a lăsa păcatul; dar omul nu dobândește stăpânire de sine până ce nu se pocăiește; nu se pocăiește atâta vreme cât nu se osândește și nu se osândește până ce nu-și cunoaște păcatele sale. Deci, totul în pocăință pleacă de la cunoașterea păcatelor proprii.

Așadar, să între fiecare în sine însuși și să se îndeletnicească mai întâi de toate cu cercetarea vieții sale și a tot ce a rămas neîndreptat în ea. Bineînțeles, fiecare este gata să spună despre sine că este păcătos, ceea ce și face - și nu doar că o spune, ci deseori se și simte păcătos; însă această păcătoșenie ni se înfățișează într-un chip foarte tulbur și nedefinit. Nu este de ajuns: mergând la spovedanie, trebuie să ne lămurim limpede ce anume este în noi necurat și păcătos, și în ce măsură. Trebuie să ne cunoaștem păcatele limpede, pe fiecare în parte, socotite și numărate, ca să zic așa. Pentru aceasta, iată ce să faci: pune de o parte legea lui Dumnezeu, iar de cealaltă viața ta - și uită-te: în care privințe se potrivesc și în care nu? Ia fie faptele tale și du-le în fața legii ca să vezi dacă sunt legiuite sau nu, fie legea și uită-te dacă a fost împlinită așa cum trebuie în viața ta sau nu. De pildă, ai fost jignit și te-ai răzbunat: așa poruncește legea creștină? Ai văzut păcătoșenia altora și ai osândit: așa spun poruncile lui Hristos să faci? Ai făcut un lucru bun și te-ai îngâmfat sau ai trâmbițat înaintea ta: oare este îngăduit unui creștin să facă așa ceva? Legea poruncește să mergi la biserică fără lene și să stai în ea cu evlavie, întru luare-aminte și rugăciune: oare ai împlinit lucrul acesta? Legea poruncește să nu poftesti, să nu te mânie, să nu pizmuești, să nu îți însușești bun străin și așa mai departe: oare este purtarea noastră pe potriva acestor porunci? În acest fel să treci prin legea toată și prin toată viața ta. Dar pentru a nu scăpa din vedere nici o parte din această însemnată

lucrare care este cercetarea de sine, e bine să păstrăm în ea o anumită rânduială. Fă-ți o idee cât mai limpede despre toate îndatoririle noastre față de Dumnezeu, față de aproapele și față de noi înșine, și apoi

verifică-ți toată viața, cât mai exact și mai amănunțit, în toate aceste privințe. Sau ia poruncile Decalogului, una după alta, dimpreună cu toate prescripțiile particulare ce țin de ele, și uită-te: ai împlinit toate cerințele lor? Cine poate să mai citească și predica de pe munte a Mântuitorului, unde El tâlcuiește Legea Veche, umplând-o de duh creștin, sau să citească ultimele capitole ale Epistolelor apostolice, unde sunt înfățișate faptele la care sunt îndatorați creștinii și hotărâri în privințe de însemnătate obștească: de pildă, capitolul 12 al Epistolei către Romani, sau capitolul 4 al Epistolei către Efeseni, Epistola Apostolului Iacov și prima Epistolă a Sfântului Ioan Teologul, și așa mai departe. Priviți în toate acestea ca într-o oglindă, și veți vedea ce pată sau slujire este în voi și unde. ❖

Din: Sfântul Teofan Zăvorâtul – „Predici la Triod”

Bulgaria investește în biserici

Bulgaria, fostă comunistă, ale cărei condiții social-economice sunt foarte apropiate de cele ale României, alocă sume importante pentru restaurarea bisericilor și mănăstirilor ortodoxe.

O țară cu peste 80% ortodocși, care are un PIB sub 40% din cel al României, își propune să investească 200 milioane de leva, adică aproximativ 100 milioane de Euro, pentru renovarea bisericilor și mănăstirilor bulgărești incluse în Programul Operațional UE și Programul de Dezvoltare Rurală pentru perioada 2014-2020.

Reprezentatii Guvernului și ai Sfântul Sinod au purtat de curând discuții cu privire la posibilitățile de finanțare a renovării lăcașurilor ortodoxe. Bisericile monumente ale culturii de importanță națională ar putea beneficia de finanțare în cadrul axei turistice regionale a Programului Operațional,

în timp ce bisericile și mănăstirile de importanță regională și locală vor fi eligibile în cadrul Programul de Dezvoltare Rurală.

Aproape 200 milioane de leva se alocă deci doar în cadrul axei regionale de turism a programului operațional pentru renovarea bisericilor monumente culturale. O parte din finanțare va fi extinsă sub formă de granturi, iar o altă parte va fi dată sub formă de împrumuturi cu dobândă mică, pe termen lung.

Așadar, bulgarii aleg să investească mult mai mult ca românii în construcția și renovarea lăcașurilor de cult, deși cu siguranță sistemul sanitar și educația au aceleași nevoi și probleme ca în România. ❖

Sursa informațiilor - Lăcașuri Ortodoxe

CONTRIBUIȚI LA CONSTRUCȚIA AȘEZĂMÂNTULUI SOCIAL ȘI PICTURA BISERICII

Potrivit Codului Fiscal „contribuabilii pot dispune asupra destinației unei sume reprezentând până la 2% din impozitele deja plătite în anul 2015.

Puteți redirecționa această sumă în contul bisericii completând formularele 230 pentru venituri din salarii sau 200 pentru alte venituri decât salarii.

Se depun până la 25 mai 2016 la organul fiscal în a cărui rază teritorială aveți domiciliul.

Formularul 230 îl puteți găsi și la biserică.

Informații pe www.parohiaserbanvoda.ro/donații

Parohia Șerban Vodă; Cod fiscal 14079820

Cont IBAN-R097CECEB40336RON0262482